

WEROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

M A S S A V I U

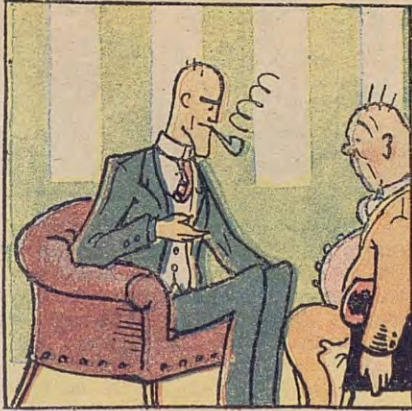
Vos presento John May Riu que és un detectiu molt viu.

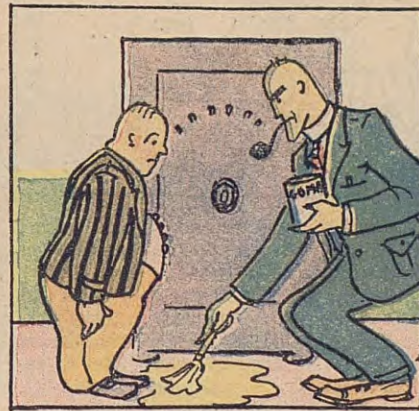
I en Segimon Panarra un bandit *la mar de barra*.

Vol assaltà a traïció la casa d'un bon senyó.

Però en Mai Riu ho ha filat i al bon senyó ho ha contat.

Una trampa han preparat per al bandit confiat.

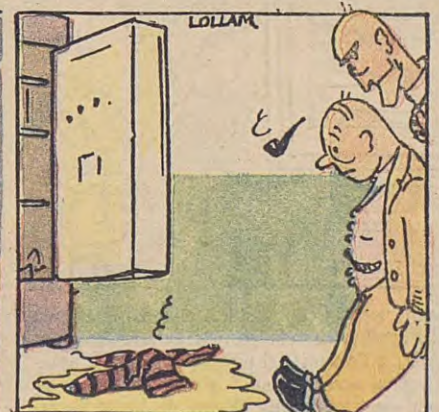
—Les sabates es treurà i així bé s'enganxará.

Per un vidre que ha trencat en Panarra al pis ha entrat.

Esperen amb cobejança el moment de la venjança.

Quin disgust el ha donat! sols els mitjons ha deixat!

:: :: EN JERONI :: ::

Text de J. FECIT

(Segona part.)

Dibuixos d'en MIRET

En Jeroni, veient-se escarnit, es revoltà i repel·li l'agressió retornant sobre el grup les pilotes de fang. En aquell moment es presentà don Joaquim, i, sorprès per aquell espectacle, volgué esbrinar de què es tractava, i logrant imposar-se, pogué aclarir els fets que sosaltres ja coneixem. Don Joaquim era un notable pintor que s'havia dis-

tingit a Barcelona i que feia molts anys que anava a passar temporades a Bellavista, on era molt volgut. Darrerament havia estat uns anys sense venir-hi; per això no estava assabentat de les aficions d'en Jeroni, a qui, per altra part, no coneixia. Observà el cartó, i amb tot i les taques del fang, pogué apreciar que reunia condicions d'ésser

conreades. Sovint passa que quan els companys pensen tirar-vos fang, no fan sinó ajudar-vos a triomfar; així Jeroni, a qui els companys volgueren fer un escarni, li donaren oportunitat d'entrar en relació amb don Joaquim, que havia d'ésser qui l'encaiminés en l'art que tant l'atreia.

Don Joaquim, acompanyat d'en Jeroni,

es presentà a veure i parlar amb el pare del precoç artista. Jeroni, el pinta-parets, no s'entusiasmà gens amb la proposició de don Joaquim de dur el noi a estudiar dibuix i pintura a Barcelona, perquè per ell tot això eren falòrnies, i el positiu era pintar portes i parets, que feina d'aquesta no en manca i es va fent bullir l'olla, que és l'essencial.

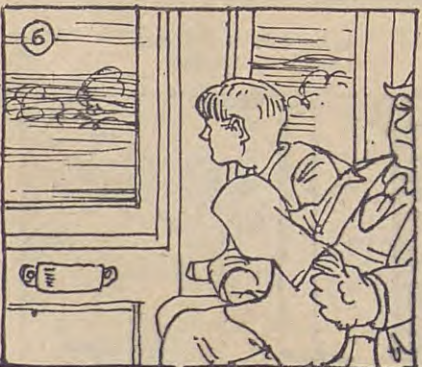

De pintors, i tenia raó, que pinten quadros, n'hi ha més que socis del Barcelona, i que de quadros se'n pinten molts però se'n venen pocs, i que tomba i que gira i que gira i que tomba. Però don Joaquim, que s'havia interessat pel noi i que el considerava capaç per arribar a un primer lloc, no vacil·là en insistir i convèncer el pare esverat.

La bona mare del vailet va amoïnar-se molt de què el noi hagués de marxar del seu costat, però fent-se càrrec de què aquest sacrifici podria reportar el benestar i la fama al seu fill, s'hi avingué i preparà amb tota cura l'anada del noi.

No havien passat tres setmanes d'ocorreguts els fets que hem descrit que en Je-

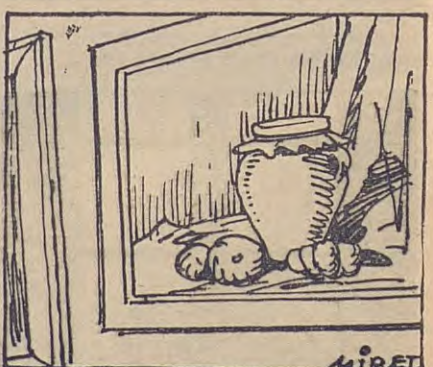

roni, amb el cap ple d'il·lusions, marxava a Barcelona en companyia de don Joaquim. Allà, a l'estudi del pintor, començà a practicar-se seriosament i els fruits no es feren esperar, ja que al cap de l'any encaixava perfectament les figures.

Amb molt rigor pedagògic anà fent els seus estudis l'exerit Jeroni, i per això el

dia de demà podria inscriure's a qualsevol escola, segur de què amb una sòlida base hauria de despuntar. En les arts plàstiques no solen dar-se casos de precocitat com en la música: no es coneix cap pintor que fes res acceptable abans dels dotze anys, i en canvi són relativament freqüents els casos

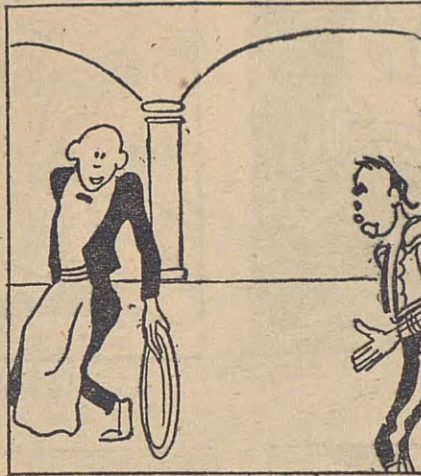
de músics que, als quatre o cinc anys, han sorprès el públic amb les seves audicions. En Jeroni concorregué, autoritzat per don Joaquim, a l'Exposició General de Belles Arts amb un seriós estudi de natura morta, que fou molt favorablement comentat pels entesos. Tenia llavors catorze anys.

(Acabarà.)

No hi ha escapatòria

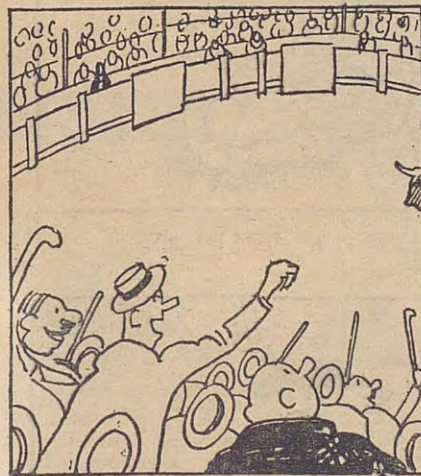
Avui el torejador
s'ha llevat de mal humor.

Així que surt del seu quarto
ja diu:—Lagarto, lagarto!

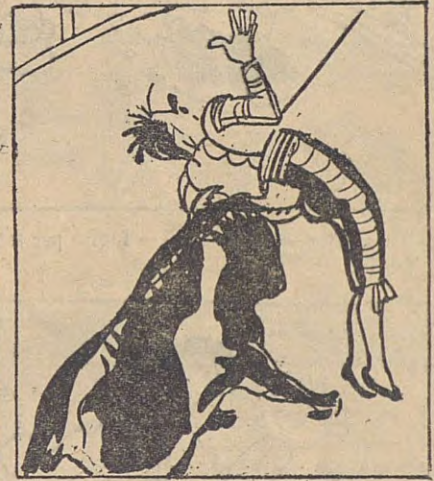
Va a la plaça amb convicció
de què rebrà de debò.

La gentada està impacient.
Ja surt un brau imponent.

Quan veu tan enorme fera
ja fuig cap a la barrera.

Però la bèstia l'encalça
i amb un cop en l'aire l'alça.

Tanta empenta el brau li dava
que prop la lluna arribava.

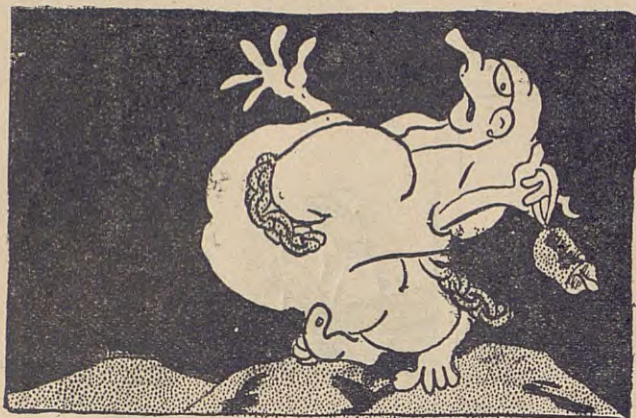

Diu, quan amunt s'ha trobat:
—De les banyes m'he escapat.

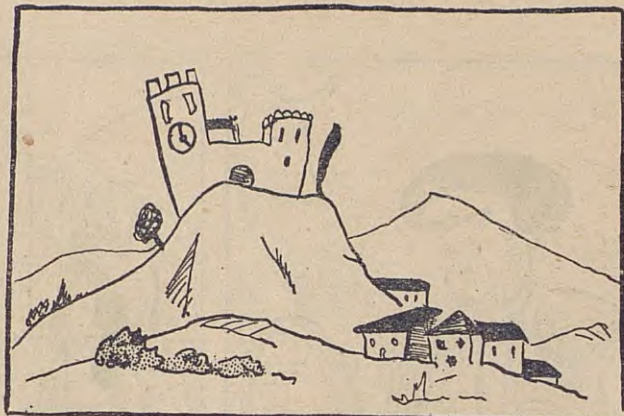

Prò, veieu si és cas de plànye's.
La lluna també té banyes!

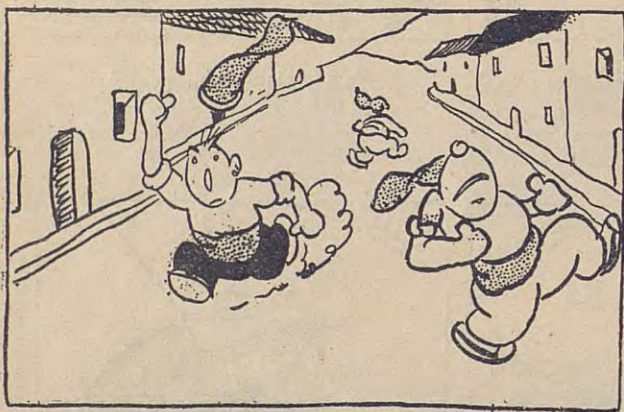
R E M E I S E G U R

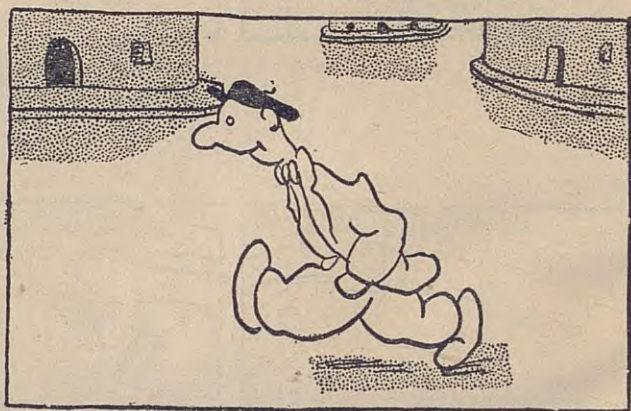
L'ànima del comte vell — sortia quan al castell

tocaven les dotze en punt. — En sentir aquell difunt

el pagesos, espantats, — fugien per tots costats.

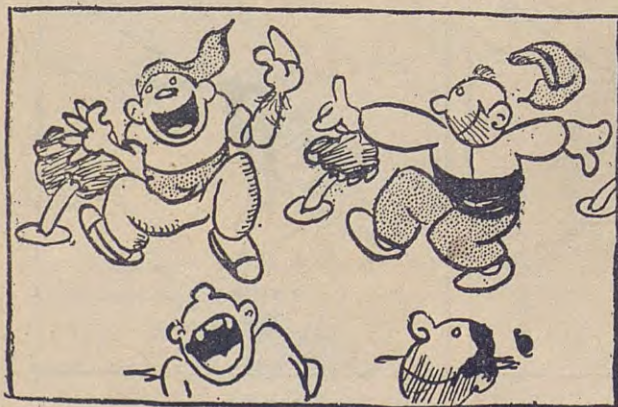
Al poble un home arribà — que, sense por, proposà

del fantasma deslliurar-los — i tranquil·litat donar-los

Cap al castell se'n pujà — i el rellotge se'n portà.

A les dotze, aquella nit — el fantasma no ha sortit.

I és que el pobret s'esperava — i el rellotge no sonava.

Les Històries de l'oncle Joan

En el temps que Sant Pere anava pel món, hi havia a Catalunya un pescador mal parlat i dolent que també es deia Pere. Un dia, després de calar unes nanses i agafar quatre peixets per esmorzar...

...es va escaure que Sant Pere passés, aformat i polsós, per l'indret on ell feia la paellada. Una guspira de caritat covava encara en el cor del dolent pescador, i va ésser, sens dubte, la que el va empènyer a partir-se l'esmorzar amb el sant.

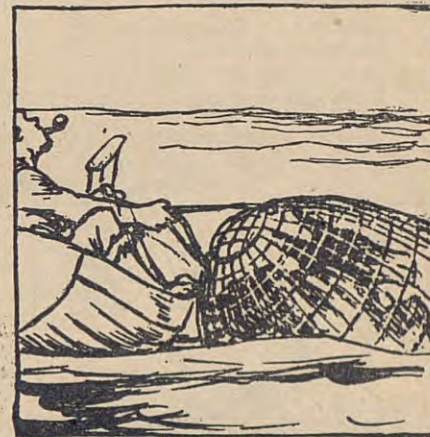
Sant Pere menjava de molt bona gana, i quan menjava un peix llençava l'espina al mar. I el pescador Pere va adonar-se'n amb gran admiració, que tan bon punt l'espina es ficava a l'aigua es vestia ràpidament...

...de carn, es cobria d'escates, i en una paraula: tornava a ésser el peix adret i lliscador d'abans. Aquest prodigi va mostrar-li clarament amb qui se les havia, i caient de genolls en terra va prometre canviar radicalment de vida.

—Tu has estat caritatiu amb mi—va dir Sant Pere.—Demana'm el que vulguis que t'ho concediré.—El pescador, que s'havia tornat senzill, va demanar, només:—Que sia bona la calada que acabo de fer.—Concedit—replicà el sant, i va acomiadar-se.

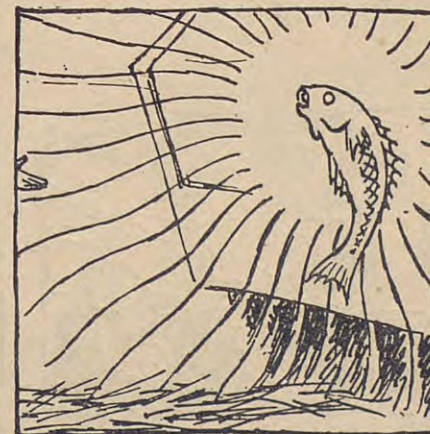
En efecte, quan va llevar la nansa pesava molt. Però, ¿sabeu què hi havia? Un ruc mort, el ruc del pobre pescador! Un altre s'hauria desesperat, hauria fins renegat del sant. Ell, no; tocat de la gràcia divina, digué senzillament:—No sé per què; però segurament és la millor calada que he fet en la meua vida.

Va tornar a casa sense peix, però amb una gran alegria interior. Pensava: «¿Què dirà la meua muller quan li expliqui tot el que ha passat aquesta tarda?» D'un tros lluny la va veure que li feia signes perquè cuités.

—Vina de pressa—va dir-li la muller, quan va estar a tret de veu;—veuràs quin prodigi! En el pessebre, en lloc del ruc tenim un peix d'or, que lluu com si fos un sol! I parla! I diu unes coses més dolces!...

I en atansar-se, varen sentir que deia: «El ruc personificava les teves males passions. Ara ja és mort. Jo sóc el camí, la veritat, la vida; mentre em tindreu, tindreu pau i benança.»

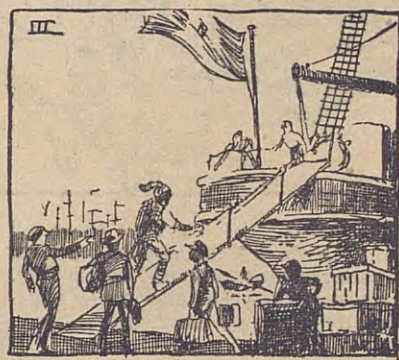
:: Simiesca ::

I
Un pagès de l'Empordà
barretines fabricava,
però ja ningú en portava
i el negoci va plegà.

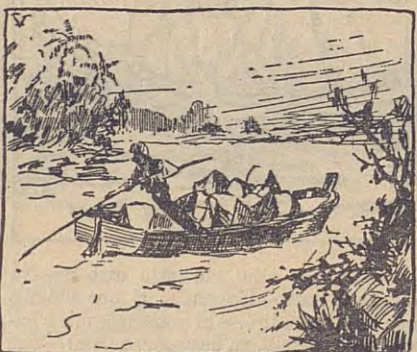
II
Una existència en tenia
que feia més d'un vagó
i sa preocupació
era saber què en faria.

III
Un amic seu li va di
que a Nàpols algú en portava,
i ell cap allà s'embarcava
en un petit bergantí.

IV
Una forta tempestat
arreplega el bergantí,
i després de molt patir
a l'Àfrica els ha llençat.

V
Nostre pagès desembarca
a la boca d'un riu gran,
i ell i ell gènere se'n van
riu amunt en una barca.

VI
A una tribu de negrets
els ensenya la manera
d'usar aquesta encisera
peça eu comptes de barrets.

VII
Després, mentre que ell dormia,
els simis que ho han mirat
totes les hi han afanat
i ell en veure-ho s'enrabià.

VIII
I amb tal fúria s'ha enutjat,
i és tanta la seva inquina,
que s'ha tret la barretina
i de revés l'ha llençat.

IX
Prompte les llencen també
els simis, en veure això,
portats per la imitació,
i ell pot recobrar el seu bé.

Don Simplicí Remolatxa

La manera de saber si a una casa hi ha els veïns o no—deia el vell lladre als seus deixebles—és molt senzilla: Quan veieu una casa que al vespre no té llums encesos, truqueu amb tota confiança. Si no contesten, és que no hi ha ningú i podeu començar a operar. Si us obren la porta, no teniu més que preguntar per algun nom ben estrany, per exemple: «¿Que viu aquí don Simplicí Remolatxa?» Us diran que us heu equivocat, i us n'aneu tan tranquils a provar sort a un altre lloc.

Als deixebles els plagué el sistema i decidiren adoptar-lo. Un d'ells, en Pispatot, aquell vespre mateix es dirigí a una senyorial casa de la Bonanova, que, per la fosca que regnava en totes ses portes i finestres, semblava del tot solitària.

Encoratjat per la confiança de què no podia passar-li res, avençà cap a la porta i trucà. El timbre ressonà sorollosament en el silenci vespral. Ningú no acudí a obrir. Però en Pispatot volia assegurar-se bé, i tornà a trucar.

Quasi immediatament, la porta s'obrí i aparegué la figura d'un vell criat, amb patilles i frac, correctíssim.

—¿Què desitja el senyor?—preguntà, amablement.

En Pispatot es refugià en la lliçó del seu mestre:

—¿Que viu aquí don Simplicí Remolatxa?

—Sí, senyor—respongué el criat.—Passi, faci el favor.

En Pispatot restà consternat. Quina pega; anar a ensopegar amb un individu del mateix nom que ell preguntava com a excusa! I ja anava a entornar-se'n murmurant qualsevol pretexte, però el criat se li avençà:

—Vostè deu ésser el lampista que hem avisat per arreglar l'escalfador del bany, oi?

En Pispatot s'arrapà a aquesta sortida.

—Sí, senyor...

—Passi, doncs, don Simplicí no hi és, però vostè mateix ja veurà de què es tracta.

I el conduí a la cambra de bany on el deixà sol.

En Pispatot, esverat, rumià ràpidament què li calia fer, i l'únic que se li acudí fou marxar de pressa cap a la porta. Però abans d'arribar-hi, el criat li sortí al pas.

—¿Desitja alguna cosa?

—He d'anar a cercar el meu ajudant perquè jo tot sol no ho puc arreglar. El perfecte és massa gros—barbotejà.

En aquell moment trucaren a la porta. El criat obrí, i l'individu que trucava, preguntà:

—Que viu aquí don Simplicí Remolatxa?

—Sí, senyor—féu el criat,—passi endavant. Vostè és l'ajudant del lampista, oi? Ara, entre tots dos, ho podran arreglar tot.

En Pispatot reconegué en el nou arribat el seu condeixeble Laranya. Aquest, astorat, en trobar allà el seu company, es dirigí cap a ell amb els ulls plens de preguntes.

—Jo he de sortir un moment—féu el criat;—vostès mateixos ja s'arreglaran. Queden sols a la casa.

I agafant dues enormes maletes que hi havia al rebedor, se'n anà, deixant la porta ajustada.

—¿Què és això, Pispatot?—féu en Laranya, així que quedaren sols.

—Sí, mira, que tu i jo hem tingut la mateixa idea i ens ha sortit malament. Mira que anar a ensopegar la casa de don Simplicí Remolatxa... Un nom que el mestre se'l va inventar creient que ningú no se'n diria!

—Sí, però no ens podem queixar. Ens han deixat sols a la casa creient que érem lampistes. Mira, mans a l'obra i buidem-ho tot abans no arribi aquest don Simplicí.

—Tens raó.

Començaren a recórrer calaixeres, armaris, el bufet... però no hi havia enlloc res de bo. Ni joies, ni coberts, ni canalobres... Entraren al despatx del senyor, i la caixa forta era oberta i buida.

—Ah, malviatge! Hem fet tard!—exclamà en Pispatot, veient-hi clar, al capdavant.—Aquest tipus que feia de criat era un rebenta-pisos que ha fet neteja abans que nosaltres i ens ha deixat aquí per caps d'esquila! ¿Recordes que ha sortit amb dues maletes plenes?

—Vet aquí perquè ens ha dit que hi vivia don Simplicí! És clar, com ja devia saber el truc des de molt antic!

—Fugim, doncs, abans no vingui algú.

Però era tard. Se sentí com un automòbil parava a la porta i la veu d'un senyor

i dues senyores que entraven a la casa amb clau pròpia. En Pispatot i en Laranya, no veient altre recurs, es llençaren escales avall i passaren ràpidament per entremig d'aquelles persones, però en davallar els esglaons de l'entrada, l'un ensopegà amb l'altre i caigueren tan llargs com eren. Entre el senyor i el xofer els lligaren de colzes i els dugueren a la delegació.

Acsats d'haver robat totes les coses de valor de la casa, encara que aquestes no foren trobades, pogueren meditar cinc anys a l'ombra, sobre els inconvenients de fer tard.

Maneres de parlar

Un senyor, conegut per l'estretor de la seva butxaca, es presentà a casa el seu sastre, i li digué:

—Acabo de tenir una discussió amb la meua muller sobre una qüestió gramatical. Vostè potser la sabrà resoldre.

—Vejam, digui—féu el sastre.

—Veurà que, en sortir de casa, he dit a la dona que venia aquí a pagar el meu compte.

—Sí, senyor.

—Doncs, bé, ella diu que no, que el que vinc a pagar és compte de *vostè*.

—Està clar... tant és... de totes maneres és ben dit.

—Així, doncs, si el compte és de *vostè* i és *meu*... és el *nostre* compte.

—Naturalment.

—Doncs, si és *nostre*, en pagarem la meitat cada u. Puja quaranta duros. Aquí en té vint, passi-ho bé.

P. E. P.

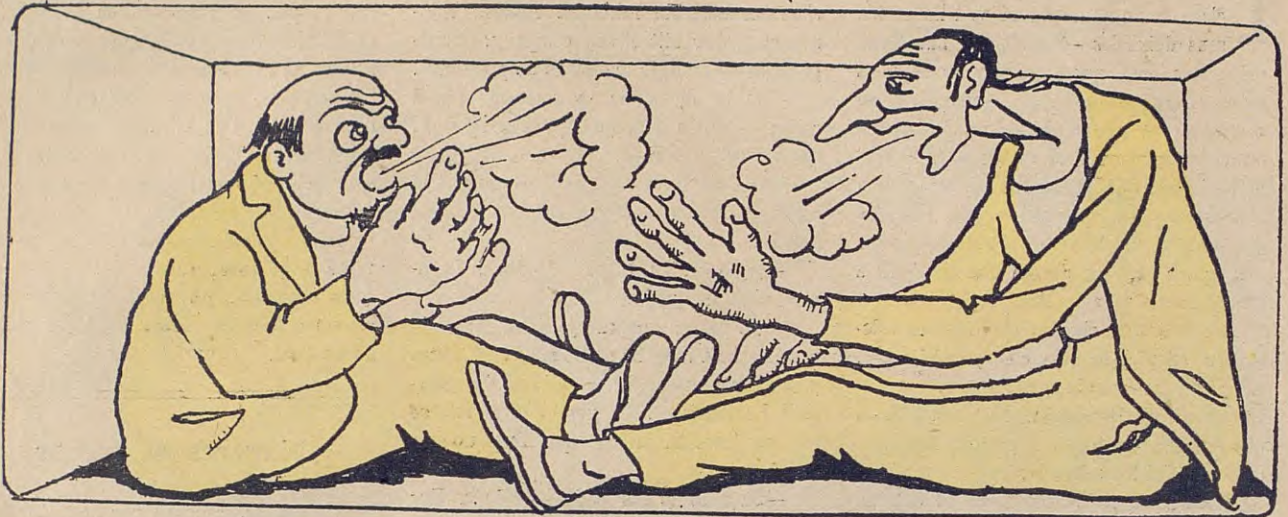
—Mosso, vull un pollastret ben jove.

—Li duré un ou.

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Un refredat oportú
els lliura d'ésser «menú».

Dintre aquell caixó gelat
prompte s'han encostipat.

I de pressa els ha sortit
un penelló a cada dit.

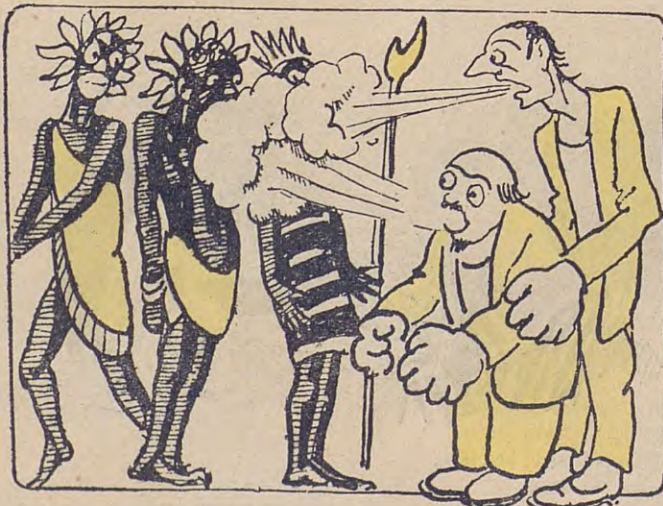
I tot el sant dia estan
o tossint o estornudant.

Acabada la setmana
torna el rei a tenir gana.

I de pressa els seus cuiners
li porten els presoners.

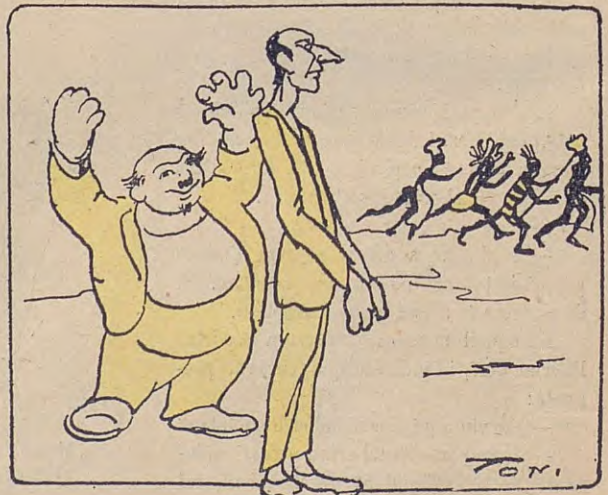
—De quin mal estan tacats
aquests dits tan desgraciats!

En Balaga ha estornudat
i en Baliga l'ha imitat.

Els Kai Xalforts, plens de por,
fugen sens vacil·lació.

I és que a aquell país torrat
no es coneix l'encontispat.

TOYI